

och enligt de upplysningar vi fingo är vattenmängden på hösten (september—oktober) mycket större än på våren, och uppgår sannolikt till ett par hundra kubikmeter i sekunden, till allra största delen härstammande från Tarims högvatten.

Allt detta vatten, som nedanför Saj-tjeke rinner ut i öknen, går sålunda förlorat. Vår uppgift var att undersöka huruvida det kunde betvingas och göras nyttigt till människors välfärd. Befolkningen i Östturkistans oaser är nästan uteslutande beroende av det vatten, som strömmar ned från de kringstående bergen, Kunlun, Pamir och Tien-shan och i oräkneliga ariker eller kanaler sprides över åkrar och trädgårdar. Den vattenmängd, som genom Kontje-daria och dess fortsättning, den sedan 1921 återuppståndna Kum-daria, föres genom öknen till Lop-nor, skulle om den tillvaratogs genom irrigation, kunna skänka levebröd åt många tusental människor.

Emellertid lämnade vi den 13 april Saj-tjeke, den pittoreska metropol, som tack vare vårt besök vuxit upp mellan dynerna på Kontje-darias strand och drevo med strömmen som på den yppersta kungsväg mot okända öden. Lansettformiga, vassbevuxna öar följa varandra vid stränderna, där vassen likaledes bildar vidsträckta gula fält. Vildgäss, änder och andra vattentågglar lyfta ofta med visslande vingslag och gälla varningsrop. Vid en liten tätt bevuxen holme, som vi singla förbi, hoppar en roddare i land och kommer tillbaka med ett halvt dussin andägg; när en andhona